

Ai resentimente față de călăuzirea Domnului în viața ta?

Versete călăuzitoare: Matei 11.2-6

În evanghelia după Matei 11 găsim o întâmplare ciudată din viața lui Ioan Botezătorul, o întâmplare care poate servi foarte bine pentru instruirea și îndemnul nostru. Citim acolo:

Matei 11.2-6: Iar Ioan, auzind în închisoare despre lucrările lui Hristos, a trimis prin ucenicii săi și I-a spus: „Tu ești Cel care vine, sau să așteptăm pe altul?” Și Isus, răspunzând, le-a spus: „Mergeți și spuneți lui Ioan ce auziți și vedeți: orbii văd și schiopii umblă, leproșii sunt curățiți și surzii aud și morții înviază și săracilor li se vestește Evanghelia; și fericit este oricine nu se va poticni de Mine“.

Așadar, Ioan Botezătorul se poticnea de Isus. „Cum este posibil așa ceva?”, ar putea întreba cineva. Ioan Botezătorul, pregătitorul drumului pentru Mesia, omul al cărui deget arăta spre Isus, Mielul lui Dumnezeu - cum putea să se poticnească de El? Și totuși așa a fost. Cuvintele Domnului: „fericit este oricine nu se va poticni de Mine“ pun acest fapt dincolo de orice îndoială. Dar de ce se poticnea? Dacă ne uităm la circumstanțele în care s-a aflat Ioan, ne va fi mai ușor să găsim răspunsul corect la această întrebare.

Ioan fusese într-adevăr pregătitorul drumului pentru Domnul. El a predicat: „Împărăția lui Dumnezeu este aproape”. El l-a privit pe Împăratul lui Israel și văzuse în El pe Mielul lui Dumnezeu „care ridică păcatul lumii”. Își îndreptase ucenicii de la el însuși spre Isus. Dar, la fel ca și ucenicii lui Isus, chiar și după învierea Sa (vezi Faptele apostolilor 1.6), el se aștepta ca venirea lui Mesia să aibă loc în splendoare și glorie, ca Israelul să fie eliberat de sub opresiunea stăpânirii romane și ca domnia glorioasă a Împăratului lui Israel, anunțată de profeții Vechiului Testament, să înceapă imediat. Cu toate acestea, nimic din toate acestea nu s-a întâmplat. Dimpotrivă, în loc de splendoare și glorie, Hristos a apărut în smerenie și suferință.

Isus a trebuit să mărturisească despre Sine: „Vulpile au vizuini, păsările cerului au cuiburi, dar Fiul Omului nu are unde să-și pună capul”. El, Cel care era Împăratul iudeilor, a mers pe drumul Său fiind disprețuit și batjocorit. Iar Ioan Botezătorul, precursorul și vestitorul lui Isus, în loc să obțină un loc de cinste în Împărăție, și-a găsit un loc în închisoare, pentru a dispărea de pe scena acestui pământ chiar înainte ca Împărăția să fie instaurată. Ioan nu putea să-și explice toate acestea. Era nemulțumit, se poticnea din această cauză. De aceea a trimis din închisoare mesageri la Isus cu întrebarea: „Tu ești Acela care vine sau să așteptăm pe altul?”. Această întrebare nu implică în niciun caz o îndoială cu privire la misiunea divină a Domnului. Nu, el era convins de asta, căci altfel nu ar fi trimis la El. Dar el credea că astfel trebuia să-I reamintească Domnului scopul pentru care venise în lume. E ca și cum ar fi vrut să spună: „Este aceasta revelația Împăratului onorurilor?”. Dar ce răspuns îi dă Domnul la întrebarea lui! El îndreaptă atenția lui Ioan spre lucrările Sale și apoi adaugă: „fericit este oricine nu se va poticni de Mine“. Ioan nu înțelesese că înainte de glorie trebuie să vină suferințele și că curățirea și sfințirea lui Israel trebuie să preceadă gloria guvernării lui Hristos. El se bucurase de împlinirea profețiilor Vechiului Testament referitoare la gloria Împărăției, dar acordase la fel de puțină atenție, ca și ucenicii lui Isus, profețiilor care vorbeau despre suferințele lui Mesia.

Astfel, Ioan se poticnea de calea pe care o luase Domnul Isus. El nu înțelegea de ce Domnul a îndurat atâta umilință și rușine și nu Și-a dezvăluit gloria. Să nu-l condamnăm! Desigur, a fost greu pentru Ioan să-și petreacă și să-și încheie viața în închisoare după ce se aștepta la un loc în glorioasa Împărăție a lui Hristos.

Cât de des ne aflăm și noi într-o poziție similară! Cât de mult ne neliniștim uneori de felul în care ne conduce Domnul! Cât de des ne plângem, atunci când El ne lasă să ajungem în situații dificile sau ne îmbolnăvim sau ne chinuim cu alte suferințe și necazuri! Adesea, Domnul ne conduce cu totul altfel decât ne așteptam. În loc să ne lase să găsim fericirea și bunăstarea, El ne aduce uneori în luptă și suferință. În loc să ne vedem munca noastră laborioasă încununată de succese externe favorabile, nu de puține ori găsim nereușită și nefericire. Și atunci, în loc să ne supunem voinței lui Dumnezeu și să ne odihnim în purtarea Lui de grijă plină de dragoste, ne îndoim adesea de dragostea Lui, ne dorim să fie altfel și ne supărăm de felul în care Domnul ne conduce. Într-o astfel de stare de spirit, suntem atunci și noi înclinați să strigăm: „Ești Tu Mântuitorul iubitor și milostiv, care ne-a promis că poartă grijă de noi și că vrea să ne împlinească rugăciunile?”

Mâna pe inimă, dragi prieteni! Nu este oare adesea așa și la noi? Și ce face Domnul atunci? El ne îndreaptă atenția mai întâi spre vindecarea inimilor noastre, înainte de a ne elibera din situația dificilă în care ne aflăm. Domnul ne va asculta cu siguranță rugăciunile și va pune capăt necazurilor noastre, dar mai întâi vrea să ne curețe și să ne binecuvânteze trecându-ne prin necazuri și, prin faptul că nu ne ascultă imediat, să ne exerseze în credință. Dacă am putea învăța să înțelegem acest lucru! Israeliților, la sfârșitul celor patruzeci de ani de rătăcire în pustiu, Dumnezeu le-a spus: „Ca să te smerească și să te încerce, și să-ți facă apoi bine”. Și la fel este și în cazul nostru. Căile, pe care Domnul ne conduce, au scopul de a ne smeri și de a ne dezvălui ce este în inimile noastre. Pe aceste căi sunt descoperite principiile și motivațiile inimilor noastre și suntem conduși să le condamnăm în fața lui Dumnezeu. Acest lucru, desigur, are rolul de a ne smeri, de a zdrobi mândria și voința proprie, și asta este ceea ce vrea Dumnezeu. El vrea să ne conducă din ce în ce mai mult la cunoașterea de sine, astfel încât să nu mai așteptăm nimic de la noi înșine și să ne lăudăm doar cu El și cu harul Său. Scopul final al căilor lui Dumnezeu este întotdeauna gloriificarea Sa și fericirea noastră. De aceea, binecuvântat este cel care nu se poticnește de căile lui Dumnezeu, ci se supune cu copilarie voinței lui Dumnezeu.

În final, să observăm cu câtă blândețe îl tratează Domnul Isus pe Ioan. Nici mulțimea, nici mesagerii lui Ioan nu au fost în stare să înțeleagă mustrarea blândă, ascunsă în răspunsul Domnului; dar pentru Ioan aceste cuvinte erau inteligibile. De îndată ce mesagerii au plecat, Domnul a adresat mulțimii întrebarea: „Ce ați ieșit să vedeți în pustie? O trestie clătinată de vânt? Dacă nu, atunci ce ați ieșit să vedeți? Un om îmbrăcat în haine moi? Iată, cei care poartă haine moi sunt în casele împăraților. Atunci ce ați ieșit să vedeți? Un proroc? Da, vă spun, și mai mult decât un proroc.” Și apoi Domnul adaugă că dintre cei născuți din femei nu s-a ridicat unul mai mare decât Ioan Botezătorul. Domnul a făcut toate acestea, deși cu doar câteva momente înainte Ioan se dovedise a fi o trestie clătinată de vânt. Ce dragoste! Ce tandrețe!

Și oare nu ne tratează Domnul cu aceeași dragoste, cu aceeași tandrețe? Da, cu siguranță! Într-adevăr, El pedepsește și mustră, dar o face întotdeauna cu aceeași blândețe și dragoste. El nu face niciodată mustrări dure. El încearcă mereu să ajungă la inimile și conștiințele noastre și să

ne învingă prin puterea dragostei Sale. Domn măreț! Învață-ne tot mai mult să Te cunoaștem pe Tine și inima Ta, ca să ne odihnim mereu în Tine și să ne bucurăm de dragostea Ta!

Titlul original: „Glücklich ist jeder, der sich nicht an mir ärgert“
din Botschafter des Heils in Christo, 1869, pag. 116–119.